

БІБЛІЯ

ДЛЯ ДІТЕЙ

Додаток
Доповнення до
заказу
М. М.
листопад 1995. ЯКІВ ЕКЕР

БІБЛІЯ ДЛЯ ДІТЕЙ

ВИБІР БІБЛІЙНИХ ОПОВІДАНЬ

Це видання зроблено
за стараннями організації
Церква в Потребі.

ВИДАВНИЦТВО БОЖЕ СЛОВО – ІСПАНІЯ

1981

СЛОВО ПАТРІЯРХА

Дорогі українські Діти!

Даємо Вам до рук дорогу для кожної душі книжечку. Ця книжечка – то Божі слова для нас дорослих і для Вас дітей. Ними добрий наш Бог себе нам об'явив, щоб нас врятувати від гріха, дати нам науку як жити на землі, щоб жити з Ним вічно в небі.

Читайте цю книжечку, вчіться з неї у Ваших українських школах, у Ваших родинх із Татом і Мамою, щоби Бога полюбити і Йому служити.

Даємо Вам цю книжечку Святого Письма у великому скороченні, але також у великому часі. Тому тисяча літ наш український нарід, якого Ви є дітьми, пізнав правдивого Бога і охрестився в Ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа.

Нехай ця книжечка буде важною пам'яткою цього нашого Ювілею і святою наукою на ціле Ваше життя.

Благословення Господнє на Вас!

Дано в Римі
у Празник Богоявлення
Господа Нашого Ісуса Христа
19 січня 1981 р. Б.

СТАРИЙ ЗАВІТ

СОТВОРЕННЯ

1. СОТВОРЕННЯ СВІТА (БУТ. 1)

На початку, коли Бог почав творити небо і землю, земля була пуста і порожня. Кругом була вона покрита водою. Все було в темряві.

Бог сказав: „Нехай буде світло”, – і настало світло. Бог назвав світло „день”, а темряву Він назвав „ніч”. То був перший день.

Тоді Бог сказав: „Нехай буде небозвід”. І так сталося. Бог назвав небозвід „небо”. То був другий день.

Тоді Бог сказав: „Нехай води зберуться в одне місце і хай появиться суха земля”. Бог сказав: „Нехай земля видасть траву, кущі і дерева”. І так сталося. То був третій день.

Тоді Бог сказав: „Нехай появляться світла на небозводі, на небі”. Так Бог створив сонце, місяць і зірки. То був четвертий день.

Тоді Бог сказав: „Нехай у водах будуть риби, а під небозводом птахи”. І появились риби і птахи всякого роду. То був п'ятий день.

Тоді Бог сказав: „Нехай на землі будуть всякого роду звірята”. І так сталося.

Тоді Бог сказав: „Створім людей на нашу подобу, щоб подібні були до нас, і хай вони панують над рибами в морю, над птахами під небозводом, над всіма звірятами, що на землі”.

Бог створив людей на свою подобу. Подібними Богові Він створив їх, чоловіком і жінкою вони були створені. Бог поблагословив їх і сказав їм: „Будьте численними на землі, множіться, наповняйте землю і опановуйте її. Будьте господарями над рибою, що в морю, над птахами під небесами і над всіма звірятами, що на землі”.

Тоді Бог сказав: „Я вам даю усе, що росте на землі й усі дерева, що родять овочі. То буде Ваша пожива”. І так воно сталося. То був шостий день. А на сьомий день Бог спочив по всій тій праці. Він поблагословив сьомий день і вчинив його святим днем.

ПЕРШІ ЛЮДИ

2. ДРУГЕ ОПОВІДАННЯ ПРО СОТВОРЕННЯ ЛЮДЕЙ

(БУТ. 2-3)

Бог взяв земний порошок і з нього утворив чоловіка. Тоді він вдихнув в його ніздрі життя і так чоловік став живим.

Тоді взяв Бог чоловіка, що його утворив, і оселив його в саді в Едемі, щоб він там працював і доглядав його. Бог сказав до чоловіка: „Ти можеш їсти овочі з усіх дерев саду, але не можеш ти їсти овочу із дерева, що росте посередині цього саду. В тому дні, коли ти поважишся з'їсти його овоч, ти помреш”.

Бог сказав: „Не є воно добре, що чоловік є самотній. Я створю для нього відповідну подругу”. Тоді Бог навів на чоловіка глибокий сон і вийняв одне із його ребер і з нього утворив жінку. Бог привів жінку до чоловіка і, коли цей її побачив, радісно закликав: „Ось тут хтось, що подібний до мене. Вона буде називатись жінкою”. Тому так і сталося, що чоловік і жінка покидають своїх батьків і йдуть, щоб жити разом.

З-поміж усіх звірів, що їх створив Бог, змій був найхитріший. Він і спитав жінку: „Як це воно, чи це правда, що Бог заборонив вам їсти овочі із дерев саду?“ А жінка відповіла: „Ми можемо їсти овочі з усіх дерев саду, тільки з одного ні. Коли б ми з'їли овоч із цього дерева, ми померли б“. Тоді змій сказав до жінки: „Це неправда, а навпаки, в тому дні, коли з'їсте овоч з цього дерева, вам відчиняться очі і ви будете як боги“. Жінка поглянула на овоч забороненого дерева і побачила, що він гарний і добрий для поживи та може допомогти їй стати розумною. Вона взяла овоч, скуштувала і дала його своєму чоловікові. Він також їв. Чоловік і жінка сховались від Бога між деревами саду. Бог закликав чоловіка: „Де ти?“ Він відповів: „Я чув Твій голос і налякався“.

Бог спитав його: „Ти їв овоч із забороненого дерева?“ Чоловік відповів: „Жінка дала мені цей овоч і я їв його“. Тоді Бог спитав жінку: „Що це ти наробила?“ А жінка відповіла: „Змій обманув мене і я їла“.

Бог сказав до змія: „За те, що ти вчинив, ти будеш проклятий. Я зроблю, що ти і жінка будете все ворогами одне одному. Але вона роздавить твою голову“.

Бог сказав до жінки: „Ти будеш родити твоїх дітей у великому болю і твій чоловік буде панувати над тобою“.

До чоловіка Бог сказав: „Земля буде проклята через тебе. Вона буде тобі родити терня і будяки. Ти будеш здобувати собі поживу тяжкою працею поки не повернешся до землі, з якої ти створений”.

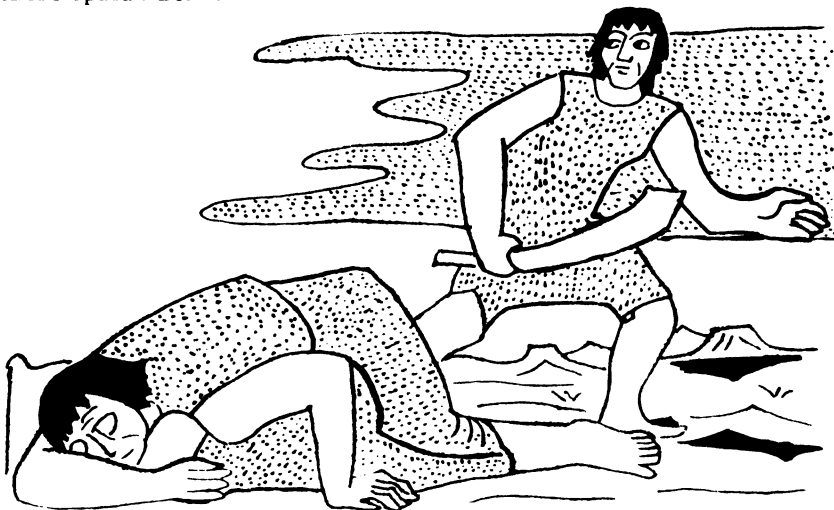
Бог зробив зі шкіри одяг для чоловіка і його жінки і зодягнув їх. Тоді вигнав їх з саду і поставив сторожа, щоб стерегти вхід.

3. КАЇН ВБИВАЄ СВОГО БРАТА АВЕЛЯ (БУТ. 4)

Чоловік і його жінка мали двох синів: називались вони Каїн і Авель. Авель був вівчар. Каїн був рільником.

Одного разу вони приносили Господеві жертву. Каїн жертвував плоди землі, Авель приніс у жертву звірят із свого стада. Богові подобалась жертва Авеля, але не прийняв жертви Каїна. Каїн дуже тим засмутився і був лютий.

Одного дня сказав Каїн до свого брата: „А нумо, ходім у поле”. Коли вони зробили добрий шмат дороги ген у поле, він там вбив свого брата Авеля.

Господь сказав до Каїна: „Де твій брат Авель?”. „Не знаю”, – відповів Каїн. „Чи ж я є сторожем мого брата?”. Бог спитав Каїна: „Що ж ти зробив? Ось голос крови твого брата кличе до мене з землі. Ти є проклятий. Коли оброблятимеш землю, вона тобі не дасть нічого. Ти ніколи не знайдеш спокою”. І пішов Каїн геть і мандрував з місця на місце.

4. БОГ ПОСИЛАЄ ПОТОП (БУТ. 6-9)

Бог бачив, що люди стали дуже злими, і що кожного дня думки їхніх сердець були повні злоби.

Господь жалував, що створив людей і було Йому дуже важко все це бачити.

Тоді Бог сказав: „Я принесу знищення для людей і всіх звірят, риб, птахів і диких звірів, бо жалую, що я створив їх”. Але жив тоді один чоловік, що був дуже добрий і був приятелем Божим. Він називався Ной.

Господь сказав йому: „Збудуй собі великий-великий корабель. Я думаю наслати на землю великий потоп і все, що живе на землі загине. Ти і твоя родина увійде в корабель. Візьми на корабель по двох із кожного роду звірят, які існують”. Ной зробив усе, як сказав йому Господь.

Внедовзі після цього Господь післав дощ, що падав сорок днів і сорок ночей. Вода підносилася чимраз вище і вище, поки не була двадцять стіп над найвищими вершками гір. Корабель Ноя плавав по водах. Усі люди і звірята на землі загинули в воді. Тільки Ной і ті, що були з ним, врятувалися.

Води осталися на землі сто п'ятдесят днів. Тоді почали вони помалу відпливати. Одного дня корабель Ноя осів на високому горбі.

Коли земля просохла знову, сказав Бог до Ноя: „Вийдіть усі з корабля – ти, твоя родина й усі звірята”. Ной зробив, як повелів йому Бог. Тоді він збудував жертвник і приніс жертву Богові.

Жертва Ноя подобалась Богові і Він поблагословив Ноя і всю його родину. Він сказав їм: „Не буде більше потопу для знищення життя. Як довго земля буде існувати, будуть на ній сівба і жнива, літо і зима. Про мою обітницю, яку я зробив, буде пригадувати вам ось веселка, що на небі”.

А В Р А А М

5. БОГ ПОКЛИКУЄ АВРААМА (БУТ. 12,1-8)

Одного разу жив чоловік, що звався Авраам. І ось, котрогось дня Бог сказав до нього: „Залиши цей твій край і дім батька твого та й іди до землі, яку я тобі покажу.

Я створю з тебе великий нарід і буду з тобою. Я вчиню твое ім'я дуже славним. Я поблагословлю тих, що будуть тебе благословити, я проклену тих, що будуть тебе ображати. Тобою будуть благословлятися усі народи землі”.

І пішов Авраам, як повелів йому Бог. Він прибув з усією своєю родиною до краю, що звався Ханаан. Він перейшов країну і зайшов до місцевості, що звалась Сихем.

Господь сказав йому: „Я тобі дам цей край, дам його тобі, твоїм дітям і дітям їхніх дітей”. Авраам збудував жертovníк і приніс жертву Богові. По якомусь часі він перейшов на інше місце, що звалось Бетел. Ціле своє життя він так мандрував з місця на місце.

6. МЕЛХІСЕДЕК ЖЕРТВУЄ ХЛІБ І ВИНО (БУТ. 14)

Одного дня чужинецькі князі напали на цей край і зайняли його. Вони попалили міста і взяли в полон багато людей. Авраам кинувся в погоню за цими князями, побив їх, і переміг їх та відібрав від них все, що вони нагнали.

Коли він повертався додому, князь Мелхіседек вийшов йому назустріч. Він приніс хліб і вино в дар Авраамові, бо Мелхіседек був священиком Бога в місті Салем. Тоді він поблагословив Авраама і сказав: „Хай Всевишній Бог – творець неба і землі – буде з Авраамом”. Авраам дав йому багато дарунків, які вибрав із усього того, що відібрав у наїзників.

7. ЖЕРТВА ІСААКА (БУТ. 22,1-10)

Бог дав Авраамові і його жінці, що звалась Сара, сина. Вони назвали його Ісааком.

Одного дня сказав Бог до Авраама: „Візьми твого сина-одинака, якого ти так любиш, і принеси мені його в жертву на горі, яку я тобі вкажу”.

Авраам встав рано-вранці, приготував дров і наложив їх на свого осла. Тоді закликав він двох своїх слуг і свого сина і рушив з ними в дорогу. По трьох днях вони прибули на гору. Авраам сказав своїм слугам: „Пождіть тут із ослем, поки ми повернемося”. Він взяв дрова і наложив їх на свого сина Ісаака. Коли вони так ішли, Ісаак спитав свого батька: „Ми маємо вогонь і дрова, а де є ягня для жертви?” Авраам відповів йому: „Моя дитино, Бог подбас про ягня на жертву”. Вони дійшли до верха гори і збудували жертovníк. Авраам покладав на жертovníку дрова, взяв свого сина і поклав його на дрова.

8. БОГ РЯТУЄ ІСААКА (БУТ. 22,11-19)

В тій хвилині ангел посланий Богом сказав Авраамові: „Стій, Аврааме! Не роби нічого хлопцеві. Тепер я знаю, що ти боїшся Бога”. Авраам глянув кругом себе і побачив барана, що заплутався у кущі рогами. Він взяв барана і приніс його в жертву замість свого сина.

Ангел Божий знову сказав до нього: „Це є слово для тебе від Гос-

пода: ти не завагався принести в жертву свого сина. Тому я поблагословлю тебе і твої діти будуть численніші як зорі на небі. Ними будуть благословенні всі люди на землі”.

По тім Авраам і Ісаак повернулись додому.

Й О С И Ф

9. БРАТИ НЕНАВИДЯТЬ ЙОСИФА (БУТ. 37,1-11)

Бог дав Ісаакові сина. Він назвав його ім'ям Яків.

Яків мав дванадцять синів. Два з них наймолодші звались Йосиф і Венямин. Найбільше Яків любив Йосифа. Він купив йому дуже гарне вбрання. Його старші брати були через те дуже заздрісні. Вони ненавиділи Йосифа і ніколи не говорили до нього приязно.

Одного дня Йосиф мав сон і розказав про нього своїм братам: „Слухайте, – казав він, – я мав сон. Ми працювали в полі і в'язали снопи. Мій сніп стояв прямо, а ваші снопи поставали кругом мого і уклонились йому”. А брати сказали йому: „Ти думаш стати князем над нами?” Від того дня вони ще більше його ненавиділи через той сон.

10. БРАТИ ПРОДАЮТЬ ЙОСИФА (БУТ. 37,12-35)

Одного дня стада Якова паслись далеко від дому. Яків сказав до Йосифа: „Піди-но і поглянь, що роблять твої брати”. Йосиф рушив в дорогу. Коли брати побачили його здалека, вони заговорили між собою: „Он іде той сновид! Вбиймо його! Потім скажемо, що дикий звір його роздер”. Але Рувим, один із братів Йосифа, сказав: „Ні, не

вбиваймо його, а вкиньмо його в цю діру, що там в землі у пустині". Коли Йосиф прийшов до братів, вони здерли з нього його одяг і вкинули його в діру в землі серед пустині, а самі сіли обідати.

Внедовзі потім вони побачили чужинецьких купців, що переїздили попри них. Юда сказав до своїх братів: „Що нам з того, коли вб'ємо нашого брата? Краще зробимо, коли продамо його”.

Йосифові брати витягнули його із діри в землі, куди його вкинули, і продали його за двадцять срібних монет. Тоді зарізали вони козеня і замочили одіж Йосифа в кров. Вони відіслали одіж до свого батька із такою вісткою: „Ще ми найшли. Подивись добре, чи це одежа твого сина, чи ні”. Яків пізнав зразу ж одіж Йосифа і закликав: „То одіж мого сина. Дикий звір роздер його!” Він плакав за своїм сином довгий час.

11. ЙОСИФ У ТЮРМІ (БУТ. 39,1-20)

Купці приїхали до Єгипту. Вони продали Йосифа до Путифара, одного із урядовців царя. Із Йосифом був Бог і все вийшло йому на добро. Путифар зробив його начальником над своїми слугами.

Йосиф був гарний з виду. Путифарова жінка залюбилась в нього і хотіла намовити його на гріх, але Йосиф сказав їй: „Як я посмів би зрадити мого пана і згрішити проти Бога?” Але жінка бігала за ним. Одного дня вона схопила за його одєжу, але він залишив одєжу в її руках і втік.

Жінка сильно розлютилася, пішла до свого чоловіка і сказала: „Йосиф хотів тебе зрадити і положив на мене свою руку, але я наробила крику, він залишив в моїх руках свою одєжу і втік”. Путифар кинув Йосифа до в'язниці.

12. ЙОСИФ ПОЯСНЮЄ СНИ (БУТ. 40)

Навіть у тюрмі Бог був із Йосифом. Начальник тюрми був приятельний до Йосифа і поставив його над усіма тюремниками.

По якомусь часі цар посадив у тюрму свого підчасного і свого некаря. Вони поповнили поважну провину проти свого пана. Одного дня побачив їх Йосиф сумними і спитав: „Чому ви такі сумні?”. Вони відповіли: „Тому що ми оба мали сни і нема нікого, хто б нам їх пояснив”. Тоді Йосиф сказав: „Розкажіть мені ваші сни”.

Підчаший сказав: „У моїм сні я бачив виноградну лозу із трьома гілками, а на галузках був дозрілий виноград. Я витискав із винограду сік до фараонової чаші і подавав йому пити”. Йосиф сказав йому „Три галузки – це три дні. За три дні цар простить тобі. Коли ти повернешся до царя, згадай тоді про мене, щоб я міг вийти на волю з цієї тюрми, куди мене несправедливо посадили”.

Пекар також розказав свій сон: „Я ніс на голові три кошики. У верхньому кошику були різні печива для царя і птахи прилітали і дзьобали їх з кошика”. Йосиф сказав йому: „Три кошики – це три дні. За три дні віднині цар скаже тебе покарати смертю і тебе повісять. Птахи будуть пролітати і їсти твоє тіло”.

За три дні був день уродин царя. Підчас бенкету він нагадав собі свого підчашого і пекаря. Він повернув підчашого на його колишнє місце, а пекаря казав повісити. Але підчаший забув про Йосифа.

13. ВИНАГОРОДА ДЛЯ ЙОСИФА

Минуло два роки і цар також мав сон. У своїм сні він бачив сім корів – гладких і товстих, що виходили із ріки Нілу. Тоді вийшли других сім корів худих і поганих і вони пожерли сім товстих корів. Цар пробудився і знова заснув по короткій хвилині, і знова мав інший сон. Оце виростають сім гарних, достиглих колосків зерна із стебла. Тоді інших сім вирросло – сухих і нещасних, і вони з’їли гарні і достиглі колоски.

Ніхто не зміг пояснити цих снів цареві. Тоді підчашний нагадав собі Йосифа і сказав до царя: „ Там у тюрмі є молодий чоловік і він пояснив був наші сни для царського пекаря і для мене”. Цар наказав привести Йосифа з тюрми і розказав йому свої сни. Йосиф йому пояснив: „Сім товстих корів і сім повних колосків зерна означають сім літ чудових жнив. Сім худих корів і сім сухих колосків зерна означають сім літ голоду. Ось буде перших сім літ багатства і добробуту у цілій єгипетській країні, а тоді сім літ біди. Вибери одного розумного і бувалоного чоловіка, який зумів би зібрати всі злишки підчас врожайних років і зберіг їх про запас на роки голоду”. Фараонові подобалась така порада і він сказав до Йосифа: „Я не потраплю знайти когось розумнішого від тебе. Роблю тебе правителем Єгипту”. Він зняв свій царський перстень і наложив його на руку Йосифа. Він також одягнув його в пишну одягу і дав йому золотий ланцюг. Йосиф подорожував скрізь по Єгипті в царській колісниці. Народ дуже полюбив Йосифа.

Як сказав Йосиф – так і сталося, – перших сім літ були дуже багаті. Йосиф збирав усі залишки. Тоді прийшли сім літ недостатків. Нарід почав просити царя за хлібом. А він сказав: „Ідіть до Йосифа і просіть його”. Тоді Йосиф відчинив свої комори. Почали приходити народи з усіх усюдів, щоб купити збіжжя у Єгипті.

14. ЙОСИФОВІ БРАТИ ПРИЇЖДАЮТЬ ДО ЄГИПТУ (БУТ. 42)

Також у краю Ханаан настав великий голод. Отож Яків вислав своїх синів до Єгипту купити зерна. Але він не дозволив, щоб Венямин їхав з ними, бо боявся, щоб йому не трапилось щось злого. Йосифові брати прибули безпечно до Єгипту. Їх привели перед Йосифа і він пізнав їх зразу. Але вони не впізнали його. Йосиф спитав їх: „Звідкіля ви приходите?” Вони ж відповіли: „Ми прибули з Ханаану і хочемо купити зерна”. Йосиф на те відповів їм: „Ні, ви шпигуни і приїхали тут на те тільки, щоб розвідати про наш край”. Вони ж відповіли йому: „Але ж зовсім ні, ми є мирні люди. Нас є дванадцять братів, наймолодший залишився з нашим батьком, а один з нас давно не в живих. Але Йосиф відповів їм: „Так воно є, як я вам сказав, ви є шпигуни”, – і вкинув їх до тюрми.

За три дні він покликав їх до себе і так сказав: „Один з вас мусить тут остатись в'язнем. Інші можуть вертатись додому із зерном, але ви маєте повернутись із своїм наймолодшим братом. Тоді я буду знати, чи ви говорили правду”. Йосифові брати заговорили один до одного: „Ми заслужили собі на це, тому що ми згрішили проти нашого брата Йосифа”. Йосиф наказав зв'язати свого брата Симона перед їх очима. Тоді приказав своїм слугам: „Наповніть їх мішки зерном і вложіть також їхні гроші у мішки”. Він дав їм харчів на дорогу і відіслав їх кажучи їм: „Вертайтеся додому і поверніться із своїм наймолодшим братом”.

Йосифові брати повернулись додому і розказали своєму батькові про все, що сталося. Коли ж випорожнювали вони свої мішки, наїшли там також свої гроші.

15. ЙОСИФОВІ БРАТИ ВЕРТАЮТЬСЯ ДО ЄГИПТУ (БУТ. 43)

Коли вони поїли весь хліб. Яків сказав до своїх синів: „Ідьте знова до Єгипту і купіть більше зерна”. Його син Юда сказав йому на те: „Наш наймолодший брат мусить їхати з нами. Я обіцяю тобі, що він по-

вернеться”. Яків сказав на те: „Як вже так мусить бути, хай він їде з вами”.

Йосифові брати поїхали до Єгипту з Венямином. Коли вони приїхали і Йосиф побачив їх, він сказав до свого слуги: „Візьми тих людей, введи їх у мій дім і приготуй добрий обід. Я хочу, щоб вони обідали зі мною”. Слуга зробив як йому було сказано. Тоді Йосиф привів також Симона, щоб і він був з ними.

Коли Йосиф увійшов у кімнату, вони привітали його з великою пошаною. Він спитав їх: „Чи ваш старий батько ще живе і здоровий?”. Йосиф поглянув на Венямина і спитав: „Чи це ваш наймолодший брат? Хай Бог буде з тобою, мій сину.” Він посадив своїх братів до столу по старшині. Вони не зрозуміли, чому. Вони їли і пили, і чулись дуже щасливими.

16. ЙОСИФ ВИПРОБОВУЄ СВОЇХ БРАТІВ (БУТ. 44)

По обіді Йосиф сказав до свого слуги: „Виповни мішки цих людей зерном і вложи на верху мішка кожному його гроші. Мою срібну чашу вложи у мішок наймолодшого”. Слуга Йосифа зробив, як йому було звелено.

На другий день вранці Йосифові брати рушили в дорогу. Коли вони були вже за містом, сказав Йосиф до свого слуги: „Доганяй тих людей і скажи їм: „Ви зробили погану річ, бо ви вкрали срібну чашу мого пана”. Слуга зробив, як Йосиф наказав. Брати відповіли: „Ти оскаржуєш нас, що ми вкрали золото-срібло з дому твого пана? Той, в кого знайдеш чашу, буде мусіти вмерти, а ми всі будемо твоїми невірниками”.

Слуга обшукав мішки один по одному і найшов чашу у Веняминівому мішку. Вони негайно вернулись до міста. Коли стали перед Йосифом, впали до його ніг і Йосиф сказав до них: „Що ви зробили?” Юда відповів йому: „Бог найшов провину у нас. Ми будемо твоїми невірниками”. Але Йосиф сказав до них: „Я не думаю так. Тільки той, хто вкрав мою чашу, мусить стати моїм невірником, а ви всі повернетесь додому, до вашого батька”. Тоді Юда приступив до нього і сказав: „Коли повернемось додому без нашого наймолодшого брата, наш батько помре з жалю. Я останусь замість мого брата і буду твоїм невірником, тільки хай він вертається додому зі своїми братами”.

17. ЙОСИФ ДАЄ СЕБЕ БРАТАМ ПІЗНАТИ (БУТ. 45)

Йосиф не міг себе більше стримати і сказав, розплакавшись: „Я є ваш брат Йосиф, якого ви продали. Чи ще живий мій батько?” Коли

почули це брати, затремтіли зо страху і не могли нічого відповісти. Тоді Йосиф заговорив до них приязно і сказав: „Не бійтеся. Бог мене попровадив до Єгипту і зробив мене паном всього краю. Вертайтесь швидко до мого батька і привезіть мені його тут. Я подбаю про вас, бо голод буде тривати ще п'ять років”. Він обняв свого брата Венямина і

всіх братів. Ізойно тоді почали вони говорити до нього.

Йосиф обдарував їх численними подарунками для батька і вони вернулись додому.

18. ЯКІВ В ЄГИПТІ (БУТ. 45-50)

Йосифові брати вернулись до свого батька і розказали йому: „Твій син Йосиф живий і є паном у Єгипті”. Спершу Яків не міг їм повірити але, коли побачив подарунки Йосифа, з радости закликав: „Я хочу його побачити, заки померу”.

Яків вирушив до Єгипту з усім, що було в нього. Йосиф вийшов назустріч, щоб стрінути свого батька. Як тільки він його побачив, Йосиф кинувся своєму батькові на шию і розплакався. Яків сказав: „Тепер можу померти, бо я тебе побачив”.

Йосиф припровадив свого батька і братів перед царя і цей запросив їх поселитись в будь-якому місці, яке вони собі виберуть.

Яків помер, а його сини боялись, думаючи, що Йосиф буде тепер мститись на них за те лихо, що його вони йому колись вчинили. Вони просили Йосифа прощення. А він їм сказав: „Не бійтесь. Бог дозволив це лихо, щоб обернути його на велике добро. Я буду дбати про вас і

про ваших дітей”.

Йосиф знав, що він внедовзі помре. Він закликав своїх братів і сказав до них: „Бог виведе вас назад до Ханаану. Візьміть тоді зі собою моє тіло”.

М О Й С Е Й

19. МОЙСЕЙ ВРЯТОВАНИЙ ВІД СМЕРТІ (ВИХІД 1-2)

Діти Якова стали дуже численними в Єгипті і вони зробились великим народом. Вони називали себе „Діти Ізраїля”. Інші називали їх „Ізраїльтянами” або „жидами”, або „євреями”.

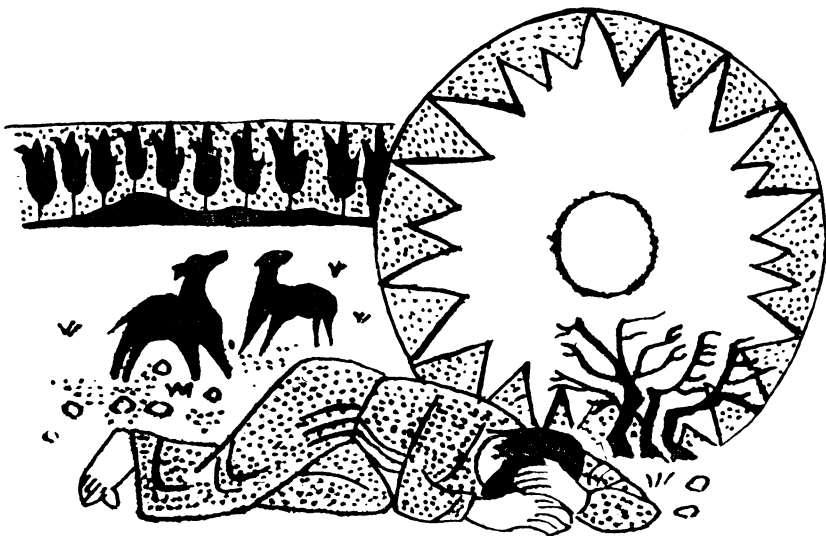
Новий цар прийшов до влади в Єгипті, який не знав Йосифа, ані не чув про нього. Він почав робити ізраїльтянам велике зло. Він казав їм виконувати гіркі і тяжкі роботи на будовах і на полях. Одного разу він дав такий наказ: „Усіх ізраїльських хлопчиків зараз по народженні вкидати в ріку Ніл”. І саме в тому часі одна ізраїльська мама мала сина. Три місяці вона його ховала, але це ставало чимраз тяжче.

Тоді вона взяла кошик із папірусу, обмазала його смолою і положила в ньому дитинку і поставила його між очеретом на березі Нілу. Сестра хлопчика пильнувала недалеко, щоб побачити, що станеться.

Внедовзі царська дочка проходила мимо і побачила кошик між шуварем. Вона наказала одній із своїх слугинь взяти кошик і, отворивши його, побачила дитинку всередині, що лежала і плакала. Вона змілюсердилась над ним і сказала: „То напевно ізраїльська дитина”. Сестра дитинки, що за всім цим підглядала, приступила до неї і спитала: „Може хочеш, щоб я найшла ізраїльську жінку, яка зможе вигодувати дитинку?” Царська дочка сказала: „Добре”, – і дівчина привела маму дитинки, що заопікувалась нею.

Коли хлопчик виріс великий, царська дочка поводитись із ним як із власним сином і сказала: „Назвемо його Мойсей”.

20. БОГ ВИБИРАЄ МОЙСЕЯ, ЩОБ ВІН ВИЗВОЛИВ ІЗРАЇЛЬТЯН

Коли Мойсей виріс на дорослого мужчину, він залишив царську палату і пішов жити із ізраїльтянами. Він помагав їм у їхній праці і боронив перед єгиптянами. Це донесли цареві і він хотів вбити його, але Мойсей втік до іншого краю. Там працював він пастухом.

Одного разу Мойсей помандрував із своєю отарою далеко і опинився серед дикої пустелі. І ось Господь стрів його там серед горючого куща. Кущ горів, але не згоряв, не спалювався. Коли Мойсей підійшов ближче до куща, Бог закликав до нього: „Мойсею, не підходь близько! Скинь своє взуття, бо місце, на якому ти стоїш, є святе”. Мойсей був переляканий, щоб дивитись, і закрив свої очі.

Бог сказав до нього: „Я бачу, як терпить мій нарід. Я визволю його і поведу його до багатого і гарного краю. Ти виведеш мій нарід з Єгипту. Я буду з тобою”. Мойсей повернувся до Єгипту, щоб сповнити те, що йому Бог сказав. Його брат Арон пішов разом з ним. Мойсей розказав йому все, що сталося.

21. МОЙСЕЙ ВИПРОВАДЖУЄ ІЗРАЇЛЬТЯН З ЄГИПТУ.

Мойсей і Арон прийшли стрінутись із царем і сказали йому: „Бог Ізраїля післав нас сказати тобі: Відпусти мій нарід”. Але цар не схотів і змусив ізраїльтян працювати ще тяжче, як передтим. Бог покарав його, але він не зважав на це і не відпустив ізраїльтян. Тоді Мойсей і Арон скликали всіх ізраїльтян і сказали їм: „Чотирнадцятого дня місяця кожна родина має взяти ягня, зарізати його, не ломлячи йому костей. Маєте помазати тією кров'ю одвірки і надвірок ваших домів. Маєте з'їсти те м'ясо цієї ж ночі, спікши його на вогні, і будете їсти його з неквашеним хлібом. Тієї ночі Господь перейде через Єгипет і уб'є кожного єгипетського первонародженого, але вам Він нічого не зробить”. Ізраїльтяни зробили як сказав їм Господь. Опівночі ангел господній убив всіх первонароджених єгипетських. Нікого він не пощадив по єгипетських домах.

Тієї самої ночі цар покликав Мойсея і Арона і сказав до них: „Залишіть мій край і моліться за мене”.

Ізраїльтяни негайно зібрали все, що мали і залишили Єгипет. Мойсей сказав їм: „Кожного року маєте святкувати цей день, як великий празник і маєте посвячувати Богові ваших первородних”.

22. ІЗРАЇЛЬТЯНИ ВРЯТОВАНІ ВІД ЄГИПТЯН

Бог ішов враз з ізраїльтянами, показуючи їм дорогу вдень стовпом із хмари, а вночі світляним стовпом. Так вони дійшли до берега Червоного моря і там затаборували.

Але єгипетський цар скоро змінив свою думку і дав наказ своєму війську здоганяти ізраїльтян. Він найшов їх на березі Червоного моря.

Коли ізраїльтяни побачили єгиптян, що наближаються, налякались і заголосили до Господа. Мойсей сказав до них: „Не бійтесь. Господь буде воювати за вас”. Стовп із хмари порушився із табору і став між ізраїльтянами і єгиптянами. Бог сказав до Мойсея: „Простягни твою палицю над морем”. Мойсей так і зробив. Тоді води розділились, залишаючи сухий прохід й ізраїльтяни пройшли.

Найближчого ранку єгиптяни рушили за ізраїльтянами. Та, коли вони були в половині дороги, Господь сказав до Мойсея: „Простягни твою палицю над морем”. Мойсей зробив так. Води ринули знова і затопили військо єгипетського царя. Ні один єгиптянин не вийшов живий. В той спосіб врятував Господь ізраїльтян від єгипетської погоні. Ізраїльський нарід вірив Богові і дякував Йому.

23. БОГ ДАС ПОЖИВУ І ВОДУ В ПУСТИНІ

По якомусь часі ізраїльтяни дійшли до пустині. Вони не мали що їсти і почали нарікати. Бог сказав до них: „Ще цісі ночі ви будете мати

м'ясо, а завтра матимете подостатком хліба. З цього будете знати, що я є Бог". Тієї ночі перелітали перепелиці і впали на табір. Наступного ранку земля покрилась дрібними зеренцями. Ізраїльтяни почали питати: „Що це таке?" – а Мойсей сказав їм: „Це є хліб, що його дає вам Господь". Вони назвали це „манна". Вона була на смак легко солодковою. Ізраїльтяни їли манну сорок літ поки не прийшли до землі Ханаан.

Іншим разом ізраїльтянам забракло води. Господь сказав до Мойсея: „Візьми твою палицю і вдар нею по скалі, з неї потече вода". І так сталося.

24. ЗАВІТ НА ГОРІ СИНАЙ

Три місяці пізніше вони дійшли до гори Синай. Там біля гори вони отаборувались. Мойсей вийшов на гору і там Бог сказав до нього: „Скажи народові: виперіть свою одіж і будьте готові до завітнішого дня. Коли почуєте голос сурми, всі приййдіть під гору".

Мойсей зробив, як йому сказав Господь. Вранці третього дня чути було звуки і небо прорізала блискавка. Чорна хмара покрила верх гори і голосно засурмили сурми. На нарід напав страх. Мойсей підвів нарід до стін гори і Бог заговорив до них: „Я є Господь, ваш Бог, що визволив вас від ваших гнобителів. Ви не будете мати іншого бога крім мене:

- Ви не будете вживати імени Господа без пошани.
- Пам'ятайте про суботній день і святіть його.
- Шануй твого батька і твою матір.
- Не убивай.
- Не будеш чужоложити.
- Не будеш красти.
- Не будеш говорити неправди; не будеш ложно свідчити на твого ближнього.
- Не зазіхатимеш на дім ближнього твого.
- Не пожадатимеш жінки ближнього твого, ані його слуги – мужчини чи жінки, ані будьчого, що належить йому".

Ізраїльтяни були дуже налякані і сказали: „Ми будемо робити все, як нам сказав Господь". Мойсей пішов знова на гору і був там сорок днів і сорок ночей. Господь дав йому дві великі кам'яні таблиці, на яких Він сам написав ці заповіді.

25. МОЙСЕЄВІ СЛОВА ПЕРЕД ЗДОБУТТЯМ ХАНААНУ (ВТОРЗ. 6)

Коли ізраїльтяни перейшли пустиню, вони наблизились до країни, яку їм пообіцяв Господь. Мойсей сказав до них: „Слухай, Ізраїлю! Господь є вашим Богом. Ви маєте любити Господа, вашого Бога, цілим вашим серцем і всією вашою силою. Пам'ятайте все про заповіді, що їх я вам сьогодні даю. Ви маєте вчити їх ваших дітей по всі часи. Ви маєте написати їх на одвірках ваших домів і при вході до ваших міст.

Коли Господь, ваш Бог, привів вас до землі, яку пообіцяв був вашим батькам, – Авраамові, Ісаакові і Якову, – землю із великими і багатими містами, яких ви не побудували, – домами, повними всякого добра, про яке ви не старались, – виноградниками і оливковими садами, яких ви не садили, – тоді не забудьте Господа, що визволив вас від єгипетських гнобителів. Маєте любити Господа і йому служити. Маєте чинити те, що є справедливе і праве, щоб бути щасливими і жити на землі, що її Господь пообіцяв вашим батькам – Авраамові, Ісаакові і Якову”.

Ізраїльтяни увійшли у Ханаан і помалу-малу почали поселяватись в ньому.

ЦАР ДАВИД І ЦАР СОЛОМОН

26. ДАВИД І ГОЛІЯТ

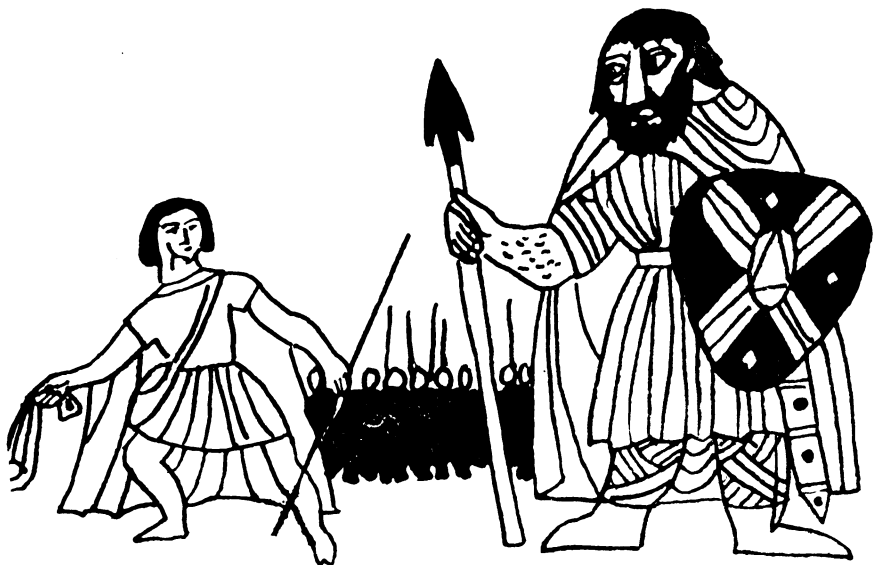
Коли ізраїльтяни прийшли в Ханаан, там вже жили інші народи. Ізраїльтяни часто воювали з ними. Щоб можна було успішно з ними воювати, треба було їм мати царя.

У містечку Вифлеєм жив чоловік, що звався Ессе. Його наймолодший син звався Давид. Він наглядав над батьковими стадами. Він також дуже гарно грав на арфі. Ізраїльтяни були у війні із филистинами і Давидові брати пішли на війну. Одного дня батько післав Давида, щоб побачив, як маються брати. Саме, коли Давид прибув до ізраїльського табору, один филистинець виступив наперед із рядів ворожого війська. То був великан сильно озброєний. Звався він Голіят. Він так промовив до ізраїльтян: „Вишліть на мене вояка, щоб бився зі мною. Як він переможе, ми филистинці будемо вашими невільниками. Як я переможу, ви будете нашими невільниками”. Але ніхто не голосився. Всі боялися.

Тоді Давид встав і сказав: „Я буду битись з ним”. Він взяв свою палицю і п'ять камінців, які він найшов у річці. Вложив камінці у

свою вівчарську торбину та із ремінною пращею в руці виступив на филистинця.

Коли Голіят побачив Давида, закричав: „Невже я собака, що ти йдеш на мене із палицею?” А Давид сказав йому: „Ти йдеш на мене із зброєю, а я їду на тебе з ім'ям Господа”.

Він викинув камінець із торбини, вложив його у пращу і поцілюв ним у чоло филистинця. Голіят повалився на землю. Давид підбіг до нього, витягнув його власний меч і відтяв йому голову.

27. ІСТОРІЯ ДАВИДА

Давид став царем Ізраїля. Спочатку він був ватажком групи своїх однодумців, але згодом помалу всі ізраїльтяни прийняли його за свого царя. Він здобув місто Єрусалим і зробив його столицею. Він дуже хотів побудувати святиню, але так був зайнятий різними війнами і походами, що не мав часу на це. А все ж, він переніс до Єрусалиму Господній Ковчег і поставив його у гарному шатрі. То було велике свято і сам цар танцював перед ковчегом Господа, бо дуже його любив.

Царство ставало сильнішим і могутнішим, бо Давид підбив усі сусідні народи. Помимо цього при кінці його царювання виникли по-

важні труднощі. Всі сини Давида хотіли бути царями по його смерті. Останні роки життя царя були дуже важкі.

28. СОЛОМОН БУДУЄ СВЯТИНЮ В ЄРУСАЛИМІ

Остаточно один із Давидових синів, що звався Соломон, засів на троні свого батька. Він був розважливий і мудрий, і довгий час робив те, що подобалось Богові. Він був дуже славний, бо побудував святиню для Бога Ізраїля. Святиня була чудова. В день її посвячення Соломон мав довгу промову, в часі якої сказав: „Вислухай, Господи, молитву Твого слуги Соломона і всього народу Ізраїля, що її мовимо в цей день і в цій святині. Навіть, коли ми часами робимо щось невгодне Тобі, прости нам, Господи, і будь з нами повсякчас”.

Ізраїльтяни думали, що їх цар допоможе їм жити щасливо і любити їх Бога, але незабаром побачили, що воно не так. В тому часі почали появлятися особи, що їх звано „пророками”, які появлялись в різних роках, щоб говорити цареві і народові, що вони вкоїли злого, і якими вони мають бути перед Господом і перед людьми. Але ізраїльтяни

ледве коли слухали їх слів. Кілька століть по смерті Давида вороги ізраїльського народу здобули місто Єрусалим, спалили святиню і зруйнували мурі міста. Багато ізраїльтян згинуло, а багато інших пі-

шли до неволі до далекої країни, що звалась Вавилон. Життя в неволі було дуже важке.

По більше чим сорок літах вони одержали дозвіл повернутись до свого краю. Вони відбудували святиню і почали нове життя як бідний нарід. Не було більше царя, а пророки появлялись чимраз рідше і рідше. Але весь нарід ждав на визволителя, якого Бог мав їм послати, щоб їх визволити від їхніх гнобителів. Вони очікували Спасителя. В тому часі нарід Ізраїля вже почав називатись жидівським народом, як воно є і сьогодні.

НОВИЙ ЗАВІТ

Народження і дитинство Ісуса

1. АНГЕЛ БОЖИЙ ПРИНОСИТЬ ВІСТКУ ДО МАРІЇ (ІУК. 1)

Бог послав Ангела на ім'я Гавриїл до Марії, зарученої чоловікові на ім'я Йосиф. Гавриїл прийшов до неї і сказав: „Благословенна ти еси, Маріє. Бог дав тобі свою постійну благодать-приязнь. Господь є з тобою”. Марія стривожилась цими словами і дивувалась, що могла б означати ця вістка. Гавриїл сказав до неї: „Не бійся, Маріє, Господь

любить тебе дуже. Ти матимеш сина, ти назвеш його ім'ям Ісус. Він буде великий і Сином Всевишнього назветься”.

А Марія сказала до Гавриїла: „Як це станеться, я ж є дівою”. А він відповів: „Дух Святий зійде на тебе. Нічого не є неможливого у Бога”. Марія відповіла: „Я є слугиня Господа; хай станеться, як ти сказав”. Тоді Ангел відійшов від неї.

2. МАРІЯ ВІДВІДУЄ ЄЛИСАВЕТУ (ЛУК. 1)

В юдейських горах жив старий священик, що звався Захарія і жив він там із своєю жінкою Єлисаветою. Обоє вони були дуже благородними людьми.

Марія вибралась в дорогу, щоб відвідати Єлисавету, бо вона була її тіткою. Коли Марія увійшла в дім Захарії, Єлисавета, піднесена на дусі Господом, голосно закликала: „Ти є найбільш благословенна між всіма жінками і благословенний плід твого лона. І як воно так сталося, що мати мого Господа прийшла мене відвідати?” А Марія відповіла: „Величає душа моя Господа, бо Він велике вчинив мені”. Марія перебувала у Єлисавети три місяці. Єлисавета мала дитину. Вони назвали її Іван. Тоді Марія повернулась до свого дому.

3. НАРОДЖЕННЯ ІСУСА У ВИФЛЕЄМІ (ЛУК. 2)

Саме в тому часі римський володар Август видав наказ, щоб зробити перепис всього свого населення в державі. Кожний мусів іти записатись до місцевості, з якої походив.

Йосиф походив із родини Давида. Це означало, що він мусів іти записатись до Вифлеєму враз із своєю жінкою, яка очікувала своєї дитини. Вони не могли найти місця в якійсь хаті і довелось їм ночувати у стайні. І там у тій стайні Марія породила свого сина. Вона повила його і положила в яслах.

4. ПАСТИРІ НАХОДЯТЬ ІСУСА (ЛУК. 2)

Недалеко звідти серед ночі були пастирі, що стерегли свої стада. І ось несподівано явився їм ангел Господній і станув перед ними. Вони перелякалися зо страху. Але він сказав їм: „Не бійтеся. Я прийшов вам сказати чудову вістку. Нині у Вифлеємі народився Христос, Господь – спаситель, що на нього чекав нарід. Ви можете його побачити повитого у яслах”.

І тоді вмить появилась велика сила ангелів, славлячи Бога і промовляючи: „Слава на висотах Богу й на землі мир людям всім, що їх любить Бог”. Коли Божі післанці зникли, пастирі сказали один до од-

ного: „Нумо, ходім до Вифлеєму і подивімся, що сталося”. І вони пішли відразу. Там найшли вони Марію, Йосифа і дитинку, що лежала в яслах. Коли побачили дитинку, вони розказали Марії і Йосифові про все, що небесні ангели говорили їм про неї. Тоді вони відійшли до своїх стад, співаючи і прославляючи Бога за те, що вони почули і побачили.

По вісьмох днях дитинці дали ім'я Ісус, як це сказав Гавриїл Марії.

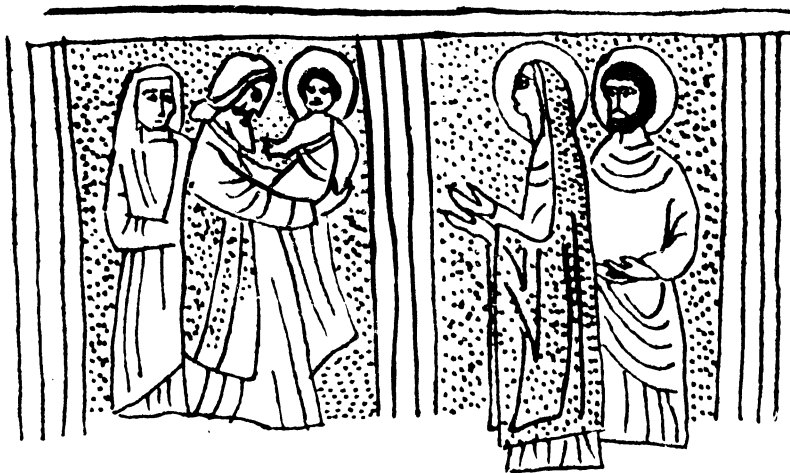
5. ІСУС У СВЯТИНІ (ЛУК. 2)

Сорок днів пізніше Марія і Йосиф взяли Ісуса до єрусалимської святині, щоб принести його Господеві і зложити в жертву двоє голубів в подяку за його народження. В тому часі жив в Єрусалимі чоловік, що називався Симон. Він був праведний і побожний. Бог дав йому відчуття, що він не помре, поки не побачить спасителя свого народу. Ведений Богом, він прийшов до святині. Він взяв Ісуса на

свої руки, благословив Бога і сказав: „Тепер, Господи, я можу вмерти у мирі, бо я побачив Спасителя”.

Там була також старенька жінка, дуже побожна, що жила в Єруса-

лимі. Вона була вже довгий час вдовою. Називалась Анна. Вона також прийшла до святині і благословила Бога за те, що почула.

6. МУДРЕЦІ ЗІ СХОДУ ПРИХОДЯТЬ ПОБАЧИТИ ІСУСА (МАТ. 2)

Коли Ісус народився у Вифлєсмі, мудреці із далекого краю прийшли до Єрусалиму. Вони спитали: „Де тут є цар жидівський, що оце народився? Ми бачили його звізду на Сході і прийшли йому поклонитись”.

Цар це почув і настрашився та спитав жидівських вчених, де Христос мав би народитись. „В місті Вифлєсмі у Юдеї”, – ті відповіли йому. Тоді Ірод відіслав мудреців зі Сходу до Вифлєсму. Він сказав їм: „Ідїть і знайдіть дитину. Коли знайдете, прийдіть і скажіть мені, щоб також я міг побачити його”.

Мудреці рушили в дорогу. Звізда, яку вони бачили на сході, провадила їх. Вона зупинилась над місцем, де була дитина. Вони увійшли в дім і найшли дитину і її матір Марію. Вони впали до землі і поклонились дитяті. Тоді поставили перед ним свої дари: золото, ладан і миро.

Вночі Господь остеріг їх не вертатись до Ірода. Вони рушили додо-му іншою дорогою.

7. ВТЕЧА ДО ЄГИПТУ (МАТ. 2)

Коли мудреці зі Сходу вирушили в дорогу, ангел Господній прийшов і сказав Йосифові: „Встань! Візьми дитину і Марію матір і тікай

до Єгипту, бо Ірод хоче дитину вбити”. Йосиф негайно встав, взяв дитячко і його матір і рушив в дорогу до Єгипту.

Коли Ірод побачив, що мудреці не повернулися, розлютився і наказав повбивати всіх дітей, що мали менше ніж два роки.

Коли Ірод помер, Господь післав свого ангела, щоб сказав Йосифові: „Залиши Єгипет. Візьми дитячко і його матір і вертайся до землі Ізраїля”. Йосиф зробив, як йому сказав ангел. Він взяв Марію і дитину і поселився в місті, що звалось Назарет.

8. ДВАНАДЦЯТИЛІТНІЙ ІСУС В ЄРУСАЛИМСЬКІЙ СВЯТИНІ

Ісусові батьки ходили кожного року до Єрусалиму на Пасху. Коли Ісусові було дванадцять років, вони взяли його з собою. По святкуванні Марія і Йосиф поверталися додому. Але Ісус залишився в Єрусалимі. Його батьки про те не знали, бо думали, що він пішов із знайомими. Так вони ішли цілий день. Почали шукати його між родичами і знайомими.

Три дні пізніше знайшли його у святині, як він сидів серед вчителів. Ісус ставив їм питання і слухав їх. Вони дивувалися його муд-

рості. Його мати сказала йому: „Мій сину, чому ти так зробив? Твій батько і я шукали за тобою скрізь”. Ісус відповів: „Чому ви мене шукали? Чи ви не знали, що я маю бути при справах мого Отця?”.

Ісус повернувся зі своїми батьками до Назарету і був їм слухняний. Ісус зростав літами і мудрістю. Бог і люди ласкаві були для нього.

ІСУС СЕРЕД ЛЮДЕЙ

9. ІСУС ХРЕСТИТЬСЯ У ІВАНА (МАТ. 3)

Ісусові було біля тридцять років. Одного дня він залишив Назарет і пішов над Йордан, де Іван проповідував і говорив до тих, що приходили до нього. Багато жидів слухали його й Іван хрестив їх, коли вони визнавали свої гріхи.

Ісус прийшов до Івана, але Іван сказав до нього: „Мені потрібно у тебе хреститися, чому ж ти приходиш до мене?” Ісус відповів йому: „Зроби мені це”, – й Іван хрестив його. По своїм хрещенні Ісус вийшов з води і молився. Тоді відкрилось небо і над ним появився Святий Дух у виді голуба, а присутні люди почули голос: „Це є мій Син мною улюблений; він є той, що я його післав”.

По тім Ісус повернувся до свого краю, що у його батьківщині зва-

лась Галилея. Коли довідався, що Івана замкнули в тюрму, Ісус поселився у відомому місті, що звалось Капернаум, на березі Тиверіяд-

ського озера. Він почав проповідувати до людей словами: „Царство Боже близько!”.

10. ВЕСІЛЛЯ У КАНАІ (ІВ. 2)

Одного дня було весілля у містечку Кана. Мати Ісусова була запрошена. Пішов також Ісус із своїми приятелями. Марія спостерегла, що забракло вина. Вона сказала до Ісуса: „Вони не мають вже вина”. Ісус сказав до неї: „Моя година ще не прийшла”. Марія сказала до слуг: „Робіть, що тільки вам скаже”.

Було там шість великих посудин. Ісус сказав до слуг: „Наповніть ті посудини водою”. Вони так зробили. Тоді Ісус сказав до них: „Зачерпніть тепер та й несіть до старости”. Вони так і зробили. Коли староста покуштував воду, вона перемінилася у вино. Всі дуже дивувалися, коли це побачили.

То було перше чудо, яке зробив Ісус перед всіма людьми і тим показав свою силу, і його учні і приятелі повірили в нього.

11. ІСУС ВИГАНЯЄ КУПЦІВ ІЗ СЯТИНИ (ІВ. 2)

Ісус вирушив зі своїми учнями до Єрусалиму, щоб там взяти участь у святкуванні Пасхи. У сятині побачив він купців, що продавали волів, овець і голубів. Були там також інші, що міняли гроші для людей, щоб мали чим платити податок для сятини. Ісус зробив бич і повиганяв тих купців зі сятини. Він порозсипав гроші міняльників і поперевертав їхні столи. Він сказав їм: „Заберіть собі все це геть! Не робіть з дому мого Отця базару!”.

12. РИБОЛОВЛЯ НА ОЗЕРІ (ЛУК. 5)

Іншого дня Ісус був над берегом Генезаретського озера. Було там з ним багато народу і вони слухали його слів. Він побачив два човни недалеко берега. Рибалки залишили їх там, а самі полоскали свої сіті. Ісус увійшов в один човен, що належав до Петра і почав говорити до народу.

Коли він скінчив говорити, сказав до Петра: „Впливи човном на глибоку воду і закинь там свої сіті”. Петро сказав Ісусові: „Ми працювали цілу ніч і нічого не зловили. Але я вірю тобі і закину сіті”. Так вони і зробили, і зловили стільки риби, що сіть проривалася. Вони закликали своїх друзів із іншого човна, щоб їм допомогли. Обидва човни були повні риби.

Коли Петро побачив, що сталося, впав Ісусові до ніг і сказав: „Відійди від мене, Господи, бо я грішний чоловік”. Ісус сказав до нього: „Не бійся, від нині будеш ловити людей”. Тоді вони залишили свої човни на березі і пішли за Ісусом.

13. ІСУС ОЗДОРОВЛЯЄ ПАРАЛІТИКА (ЛУК. 5)

Ісус вчив в одному домі у Капернаумі і кругом нього назбиралося дуже багато людей. Чотири мужчини принесли на ношах свого паралізованого приятеля. Але кругом Ісуса було так багато людей, що вони не могли увійти до хати. Тоді вони вилізли на кривлю і через діру, яку вони зробили, спустили його перед Ісусом. Коли Ісус побачив їх віру, сказав до спаралізованого чоловіка: „Ти щасливий чоловік, твої гріхи прощаються тобі”. І тоді додав: „Встань, візьми своє ліжко і йди додому”. Хворий вмить встав, взяв своє ліжко і пішов, прославляючи Бога. Всі, що це бачили, остовпіли і славили Бога, кажучи: „Ми бачили дивні діла сьогодні”.

14. ІСУС ОЗДОРОВЛЯЄ СЛУГУ РИМСЬКОГО СОТНИКА

Іншого дня Ісус знова прийшов у Капернаум. Слуга римського сотника був хворий. Сотник прийшов до Ісуса і сказав: „Господи, мій слуга лежить вдома хворий, він зовсім ослаб і дуже терпить”. Ісус сказав: „Я піду з тобою і оздоровлю його”. Але римський сотник сказав до нього: „Господи, я не є гідний, щоб ти увійшов до мого дому. Скажи тільки слово і мій слуга виздоровіє”.

Ісус сказав до нього: „Йди і буде так, як ти кажеш”. І в тій хвилині слугі стало легше.

15. ІСУС І СИН ВДОВИ З НАІН (ЛУК. 7)

Ісус ішов до містечка, що звалось Наїн. З ним були його учні і багато народу. Коли вони наблизились до міста, побачили гурт людей, що несли хоронити молодого юнака, одинокого сина вдови. За похороном йшло також багато людей.

Коли Ісус побачив маму померлого хлопця, йому стало жаль її і він сказав до неї: „Не плач”. Він підійшов до ношей і діткнувся їх. Ці, що несли їх, зупинилися. Ісус сказав до мертвого юнака: „Юначе, тобі кажу, встань!” І так сталось, хлопець підвівся, сів і почав говорити. Ісус віддав його матері.

Всі ті, що це бачили, не могли вийти з дива. Вони прославляли Бога і говорили: „Великий пророк появився між нами”.

16. ІСУС ВТИШУЄ БУРЮ (МАТ. 8)

Одного дня Ісус всів у корабель разом із своїми учнями. Несподівано зірвалась сильна буря над озером і хвилі почали заливати корабель.

Ісус спав. Його учні збудили його і заговорили: „Рятуй нас, Господи, ми погибаємо”. Ісус відповів їм: „Чого ж ви так налякались? Чому нема в вас віри?” Він встав, погрозив вітрам і водам, щоб втишились, і найшла велика тиша.

І здивувались усі і казали: „Хто ж він такий може бути, що й вітри і води його слухають?”

17. ІСУС І ДОЧКА ЯІРА (МК. 5)

Коли Ісус прибув на беріг, багато людей чекало на нього. До нього приступив старшина синагоги, що звався Яір. Він впав до Ісусових ніг і сказав: „Господи, моя дочка вмирає. Прийди і діткнися її і вона буде здорова”. Ісус негайно пішов з ним. Його учні і велика товпа людей ішла за ним. Коли вони були впівдороги, прийшов хтось і сказав батькові дочки: „Твоя дочка померла. Не клопочи більше учителя”.

Але Ісус сказав до нього: „Не бійся. Май віру і дочка твоя буде жити”.

Вони прийшли до Яірового дому. Ісус увійшов у дім із трьома учнями: Петром, Яковом і Іваном. Вони увійшли із батьками дівчини до кімнати, де вона лежала. Всі люди плакали. Ісус сказав їм: „Не плачте, вона не вмерла, вона спить”. І він взяв її за руку і сказав: „Дівчино, встань”. І вона вмить стала і почала ходити. Їй було дванадцять років. Ісус сказав батькам дати їй їсти.

18. ІСУС ПОМНОЖУЄ ХЛІБ ДЛЯ П'ЯТЬОХ ТИСЯЧ ЛЮДЕЙ (МК. 6)

Одного разу Ісус із своїми учнями були на відлюдному місці да-

леско від сіл і міст. Ісус говорив до людей, що зібрались біля нього. Він сказав до своїх учнів: „Де б то ми найшли хліба, щоб могли їм всім дати їсти”. Один із них сказав: „Тут є малий хлопчина, що має п'ять хлібів і дві риби. Але це є нічого для так багато людей”.

Ісус сказав до людей: „Сідайте на землю”. Було там біля п'ять тисяч мужчин, не враховуючи жінок і дітей. Тоді Ісус взяв п'ять хлібів і дві риби, поблагословив їх і подав їх своїм учням, а учні почали роздавати людям. Всі вони їли і наситились.

Годі сказав Ісус до учнів: „Позбирайте все, що залишилось, щоб нічого не змарнувалось”. Вони позбирали рештки і наповнили ними дванадцять кошиків.

19. ІСУС ПРИХОДИТЬ ДО СВОЇХ УЧНІВ (МК. 6)

Ісус сказав своїм учням, щоб вони всіли в човен і рушили на другий берег озера близько міста, що звалось Витсаїда, а він тимчасом залишився, щоб відправити людей, для яких помножив хліб. Коли він їх відправив, сам Ісус пішов на поблизу гірочки, щоб там по-

молитись. Як настав вечір, човен був посередині озера, а Ісус був на самоті і молився. Несподівано на озері счинився дуже сильний вітер. Учні мусіли тяжко працювати веслами, бо вітер був противний. Коли наближалась ніч, Ісус вийшов їм напроти, ідучи по воді, і хотів їх минути. Коли вони побачили його, що він іде по воді, думали, що це якийсь привид і закричали зі страху.

Коли він побачив їх переляк, приблизився до них і сказав: „Будьте мужні! То я! Не бійтеся!” Він увійшов у човен до них і вітер утих. Вони незвичайно здивувались і не знали, що думати про те.

20. ХЛІБ З НЕБА (ІВ. 6)

Найближчого дня Ісус пішов зі своїми учнями до синагоги в Канернаумі. Там стрінули його люди, що їм Ісус роздавав хліб попереднього дня. Вони спитали його: „Учителю, коли ти прибув тут?” Ісус відповів їм: „Ви за мною шукали тільки тому, що я дав вам їсти. Не турбуйтеся хлібом, що проминає, а працюйте для хліба, що залишається, хліб той з неба, що його мій Отець дасть вам”. Тоді вони сказали: „Господи, дай нам того хліба на все”. Ісус сказав до них: „Я є хліб життя. Кожний, хто їстиме цей хліб, житиме життям вічним. Хліб, що його я вам дам, є моє тіло, що буде дане, щоб світ жив”.

Коли жида це почули, обурились і сказали: „Як же може цей чо-

ловік дати нам своє тіло їсти?” А Ісус їм відповів: „Я кажу вам ще раз, якщо не будете їсти тіла і не будете пити крові цього Чоловіка, ви не будете мати життя в собі. Хто їсть моє тіло і п’є кров, буде жити на віки і я його воскресну останнього дня. Бо моє тіло є правдивою поживою, і моя кров є правдивим напитком. Той, хто їсть моє тіло і п’є мою кров, є зі мною і я є з ним”.

Коли почули ці слова Ісуса деякі із його учнів, сказали: „Хто це може зрозуміти? Це страшно!” Із того часу деякі з них більше не ходили з Ісусом. А Ісус спитав своїх апостолів: „Чи й ви також хочете мене залишити?” Та Петро сказав йому: „Господи, до кого підемо? Ось у твоїх словах ми знайшли правдиве життя і віримо, що ти є Божий Святий”.

21. ПЕРЕОБРАЖЕННЯ (МК. 9)

По якомусь часі по тій розмові Ісус пішов з Петром, Яковом і Іваном на високу гору. Коли вони були там, Ісус перемінився перед ними: його лице засяяло, наче сонце, а одяга його забіліла, немов сніг. Біля нього появились Ілля і Мойсей і говорили з Ісусом про його смерть. Петро сказав: „Господи, чудово тут бути! Зробім три шатра – одне для тебе, одне для Мойсея і одне для Іллі”.

І ось нагло велика хмара найшла на них і з неї почувся голос, що казав: „Це є мій син, мені улюблений. Його слухайте”. Учні налякались. Але Ісус приступив до них і сказав: „Встаньте. Не бійтеся”. Вони встали і побачили, що нікого біля них нема, крім Ісуса. Вони зійшли з гори.

22. ЩО Є НАЙВАЖНІШЕ – ЦЕ ЛЮБОВ! (ЛУК. 10)

Один вчений жид спитав Ісуса: „Учителю, котра є найважливіша заповідь в законі?” Ісус відповів йому: „Люби Господа, Бога твого, всім своїм серцем і всіма твоїми силами. Це є найважливіша заповідь. Але є ще й друга, яка є також важна: „Люби твого ближнього, як самого себе”.

Ісус продовжував далі: „Любіть ваших ворогів. Робіть добро тим, що вас не люблять. Моліться за тих, що вас переслідують і говорять про вас зле слово. Дайте все щось тим, що вас просять. Як ви хочете, щоб вам люди робили, ви робіть їм так само”.

23. ІСУС ПОЯСНЮЄ ЗАПОВІДЬ ЛЮБОВИ

Одного дня якийсь чоловік спитав Ісуса: „Хто є мій ближній?” У

відповідь на те Ісус розказав йому притчу: „Один чоловік ішов з Єрусалиму до Єрихону. По дорозі напали на нього розбійники. Вони обдерли його з усього, що він мав, побили його тяжко й залишили півмертвого. Ішов тією дорогою священик, побачив побитого чоловіка, але нічого не поміг йому. Тоді пройшов левіт і так само поступив. По якомусь часі надійшов самарянин. Коли побачив пораненого чоловіка, йому зробилось жаль його і зробив все, що міг: забрав його до придорожньої господи, щоб там остався, поки видужає”. Тоді Ісус відізався до того чоловіка, що питав його: „Хто поступив як ближній того побитого чоловіка?” А той відповів йому: „Цей, що пожалів його”. Ісус тоді сказав до нього: „Іди і ти роби так само”.

24. МОЛИТВА (ЛУК. 11)

Ісусові учні бачили, як він часто молився. Одного дня вони сказали йому: „Господи, навчи нас молитися”, – й Ісус сказав до них: „Ви молитесь так: Отче наш, ти що єси на небесах, нехай святиться ім'я твоє, нехай прийде царство твоє, нехай буде воля твоя, як на небі, так і на землі, хліб наш насущний дай нам днес і прости нам довги наші,

як і ми прощаємо довжникам нашим, і не введи нас у спокусу, але ізбави нас від лукавого”.

Ісус також сказав: „Просіть і дасться вам, що вам потрібно. Шукайте і знайдете”.

25. ПРИТЧА ПРО БАТЬКА І ЙОГО ДВОХ СИНІВ (ЛУК. 15)

Збірщики податків і грішники часто приходили слухати Ісуса. Фарисеї і ті, що вчили закону, бурмотіли невдоволено і казали: „Цей чоловік приймає грішників і сідає до столу з ними”. Тоді Ісус розказав їм таку притчу:

Один чоловік мав двох синів. Молодший з них сказав до батька: „Тату, дай мені тепер гроші, що мені належиться”. Батько дав йому гроші. Молодший син взяв свою частку грошей, залишив дім і . Пішов у чужий край. Там стратив він все, що мав. Але за короткий час в тім

краю настав великий голод і він почав голодувати. Не лишалось нічого іншого, як шукати праці, щоб жити. Він найшов працю в одного чоловіка, щоб післав його пасти свині.

Але там навіть не дозволили йому їсти того, що їли свині. Тоді він подумав собі: „Скільки то людей у мого батька мають подостатком поживи, а я тут гину з голоду. Піду до мого батька, буду працювати в нього. Я скажу йому: Тату, я згрішив перед Богом і перед тобою. Прошу тебе, прости мені.

Його батько спостерігав вже здалека, коли він наближався. Йому жаль стало сина і він вибіг, щоб його стрінути. А син сказав до батька: „Тату, я згрішив перед тобою. Я не вартий зватись твоїм сином...”. Але батько закликав до слуг: „Принесіть скоро найкращу одіж, яка є в хаті, і одягніть його. Наложіть на його палець перстень, обуйте його ноги в добрі сандалі. Заріжте годоване теля і зробім велике свято, бо мій син був пропав, і я його знова віднайшов, він був вмер, і ось – він живий”. І вони почали веселитись.

Старший брат працював на полі. Повернувшись додому з праці, він почув, наближаючись вже, музику і танці. Він закликав одного із слуг і спитав його, що ця музика означає. Слуга йому відповів: „Твій брат вернувся додому і його батько казав зарізати годоване теля, тому що син вернувся живий”. Коли старший брат це почув, влютився і не хотів іти до хати.

Його батько вийшов до нього і почав його переконувати. Але син

так сказав до батька: „Стільки то вже літ я працюю для тебе і нічого злого не зробив, і ти ніколи не дав мені навіть козеняти, щоб я міг з моїми друзями повеселитись і побавитись. А ось тепер твій син повернувся, розтратив все, що мав, і ти для нього казав зарізати годоване теля”. А його батько сказав до нього: „Ти є зі мною завжди і все, що є мос, є твоє. Але нам треба веселитись і бути щасливими, бо твій брат був пропав і знайшовся, був помер і тепер є живий знова”.

26. ФАРИСЕЙ І МИТАР (ЛУК. 18)

Були такі люди, що думали про себе, які то вони кращі від других і не любили тих, що були інакші від них. Ісус сказав до них: „Два чоловіки увійшли в святиню помолитись: Фарисей і Митар. Фарисей, станувши, молився такими словами: Мій Боже, дякую тобі, що я не такий, як і інші люди – злодії, погані, або, як отой митар там. Я пощу два рази в тиждень, даю десятину із усього, що маю, на святиню. Митар стояв здалека і не смів дивитись в сторону неба. Він казав: Мій Боже, я є нещасний грішник; прошу тебе, прости мені. Тоді Ісус сказав до тих, що його слухали: „Богові милий цей Митар, а не той другий чоловік”.

27. ІСУС І ДІТИ (МК. 21)

Іншого разу матері привели до Ісуса своїх дітей, щоб він їх поблагословив. Та учні не хотіли їм на це дозволити і сказали їм йти геть.

Але Ісус сказав їм на те: „Дозвольте дітям пройти до мене, не бороніть їм, бо до них належить Царство Боже”.

Тоді він обнимав їх і благословив.

28. ДВА СИНИ (МАТ. 21)

Іншого ж дня сказав Ісус до народу, що слухав його: „Що ви думаете про таке? Якийсь чоловік мав двох синів. Він сказав до першого: йди і працюй у моїм винограднику, – але син відповів йому: Я не піду. Тоді по хвилі подумав трохи, стало йому прикро і пішов. Батько сказав до свого другого сина: Піди і працюй у моїм винограднику. А син відповів: Добре, тату, я йду. Але не пішов. Котрий із двох синів сповнив батькову волю? Нарід відповів: „Перший син”. Ісус сказав до них: „А я вам кажу, що митарі і погороджувані вами люди підуть до Царства Божого перед вами. Не вистачає казати: Господи, Господи, коли ви хочете бути в Царстві Божім. Треба робити те, що хоче Бог”.

ТЕРПІННЯ І СМЕРТЬ ІСУСА

29. ІСУС В'ЇДЖАС В ЄРУСАЛИМ (МК. 11)

Була близько Пасха. Ісус сказав до своїх учнів: „Підемо в Єрусалим. Там мене засудять на смерть, але на третій день я воскресну.

Коли вони були близько Єрусалиму, двох Ісусових учнів привели йому осла і він сів на нього. Місто і дороги були повні народу, бо зближалось велике свято Пасхи. Вони зривали галуззя з дерев і стелили свою одіж під ноги Ісуса. Нарід кругом нього кликав: „Бла-

гословенний він, що приходить в ім'я Господнє". Коли увійшли вони в Єрусалим, Ісус пішов до святині. Він поглянув кругом і тому, що було вже пізно, подався із своїми учнями до поблизького села.

Близько перед самою Пасхою первосвященики і провідники народу зробили нараду, як би то схопити Ісуса і засудити його на смерть. Але вони хотіли це зробити потайки, щоб нарід про це не довідався.

Тоді Юда, один із дванадцятьох учнів, прийшов до них і сказав: „Скільки мені заплатите і я вам його видам". Вони тим дуже зраділи і пообіцяли йому тридцять срібних монет. Від тієї хвилини він очікував на добру нагоду, щоб видати Ісуса.

30. ОСТАННЯ ВЕЧЕРЯ (ЛУК. 22)

Вечером перед своєю смертю Ісус засів зі своїми учнями до столу. Під час вечері він взяв в руки хліб, поблагословив його, переломив, дав їм і сказав: „Це є моє тіло, що за вас дається. Так робіть на мій спомин”. Так само під кінець вечері взяв чашу і сказав: „Це є моя кров нового завіту, що за вас проливається”.

Він сказав до них також: „Чоловік, що мене зрадить, сидить ось тут біля столу зі мною. Я буду виданий, як це було предсказане, що так має статись. Але горе цьому чоловікові, що зраджує мене”. Учні питали один одного, хто це міг би бути, що зрадить Ісуса.

31. ІСУС НА ОЛИВНІЙ ГОРІ

По вечері Ісус зі своїми учнями пішов на Оливну гору, де був город. Увійшовши до нього, він сказав їм: „Будьте тут, а я піду трохи даліше помолитись”. Він взяв із собою Петра, Якова і Івана. В душі

Ісуса був смуток і туга. І він молився: „Отче, коли ти хочеш, віддали від мене цю чашу. Та нехай твоя воля буде, не моя!”. Тоді ангел Божий зійшов з неба і підкріплював його. Повний тривоги він молився ще більш гаряче і шт його став, як каплі крові і вони падали на

землю. Тоді він встав, підійшов до своїх учнів, а вони спали. Він сказав до них: „Ви спите? Встаньте і моліться, щоб не попасти в спокусу”.

32. ІСУСА СХОПЛЮЮТЬ (МК. 14)

Коли він ще говорив до учнів, як ось товпа людей наблизилась – жовніри і слуги із ліхтарнями і дрюками, послані первосвящениками і провідниками народу. Їх провадив один із учнів – Юда, що сказав до них: „Того, кого я поцілую, – то він, його беріть”. Юда приступив до Ісуса і сказав: „Учителю”, і поцілував його. Тоді Ісуса схопили і зв’язали. Ісус сказав до них: „Ви вийшли на мене немов на розбійника і злочинця із вашими мечами і дрюками! А я був кожного дня у святині, вчив і говорив з вами, і ви нічого мені не зробили. Але сталося, щоб сповнилось все, написане у Писаннях”.

Всі Ісусові приятелі залишили його і повтікали. Якийсь молодий юнак, огорнений у простирало, йшов за товпою. Жовніри і слуги хотіли його вхопити, але він залишив простирало в їх руках, а сам втік нагий.

33. ІСУС ЗАСУДЖЕНИЙ НАЙВИЩОЮ РАДОЮ НА СМЕРТЬ

Жовніри повели Ісуса до найвищого священика. Провідники народу і інші священики були також там. Почався суд. Вони найшли фальшивих свідків проти нього, але ті свідки противорічили собі. Тоді первосвященик встав перед усіма і спитав Ісуса: „Чи ти є Месія, Божий Син?“. Ісус відповів йому: „Так, я є ним“. Тоді первосвященик закричав: „Ще жаж! Він богохулить! Навіщо нам свідків по тому, що він сказав!“. Тоді всі, що були в кімнаті, сказали: „Він заслужив на смерть!“.

Слуги первосвященика держали його, як в'язня, цілу ніч і гдумливо знущались над ним. Деякі з них плювали на нього, інші зав'язували йому очі і били по лиці. При тім казали: „Ти казав, що ти пророк, ану, вгадай, хто тебе вдарив“.

34. ПЕТРО ВИРІКАЄТЬСЯ ІСУСА

Петро, один із учнів Ісусових, був на подвір'ї первосвященика і грівся там біля вогню із слугами. Він йшов слід за Ісусом, щоб побачити, чим те все скінчиться. Одна із слугинь побачила його там і сказала до нього: „Ти також був із Ісусом з Назарету“. Але Петро сильно заперечив це словами: „Не знаю, про що ти говориш“. І він відійшов

на хвилю від вогнища. Але за якийсь час слугиня почала знова говорити: „Той чоловік був певно між тими, що були з Ісусом”. Петро заперечив це, знова ще сильніше і сказав, що він не знає Ісуса. Та це не переконало людей, що сиділи кругом, і вони сказали йому по якомусь часі: „Але ж так, ти дійсно був з тими, що ходили з Ісусом. Ти напевно є з Галилеї, ми це чуємо по твоїй мові”. Тоді Петро почав присягатися і клястися і голосно кликати: „Кажу ж вам, я не знаю то-

го чоловіка. Я ніколи про нього не чув!”

На ті слова півень запіяв другий раз. Тоді Петро пригадав собі, що Ісус говорив йому: „Поки півень запіє два рази, ти мене відречешся три рази”. І він вийшов звідти геть, плачучи гірко.

35. ІСУСА БИЧУЮТЬ, ВІНЧАЮТЬ ТЕРНЯМ І ЗАСУДЖУЮТЬ НА СМЕРТЬ

На другий день вранці жида припровадили Ісуса перед римського правителя в Юдеї, що звався Пилат. Вони хотіли, щоб правитель засудив його на смерть. Але Пилат спитав їх: „Що злого він вчинив? Я ніякої провини в ньому не наводжу. Я звелю його бичувати і потім звільню його”. Але жида закричали голосно: „Ні! Розіпни його на хресті, розіпни його!”. Тоді Пилат наказав жовнірам бичувати Ісуса.

Потім жовніри одягнули Ісуса в червоний плащ, зробили з терня вінець і наложили йому на голову. Вложили в праву його руку тростину і почали вигукувати: „Витасмо тебе, жидівський царю!“. Вихоплювали йому з руки тростину, били його нею по голові, клякали перед ним вдаючи, що ніби витають його.

Пилат вийшов з Ісусом перед товпу і сказав: „Погляньте, ось чоловік!“. Але жиди закричали знову чимраз голосніше: „Розіпни його!“

Розіпни його!”. Пилат знову повторив: „Я не нахожжу в ньому ніякої вини!”. Але жиди відповіли йому: „Коли ти звільниш його, ти не є приятелем царя!”. Це настрашило Пилата. Він засудив Ісуса на смерть і віддав їм його, щоб його прибили на хрест.

36. ПО ДОРОЗІ НА ГОЛГОФУ

Жовніри повели Ісуса, щоб його розп'яти. Разом з ним мали розп'яти також двох розбійників. По дорозі вони стрінули чоловіка, що звався Симон; він повертався додому від своєї праці в полі і вони змусили його нести Ісусів хрест.

За Ісусом йшло багато народу. Між ним були жінки, які жаліли Ісуса і плакали за ним. Але Ісус звернувся до них і сказав: „Жінки срусалимські, не плачте наді мною; плачте радше над собою і над вашими дітьми”.

37. ІСУСА РОЗПІНАЮТЬ

Вони прийшли до місця, що звалось „Черен”, де мали виконати присуд. Там жовніри розп'яли його і двох розбійників з ним – одного праворуч, а другого – ліворуч. Ісус сказав: „Отче, прости їм, вони не знають, що роблять”.

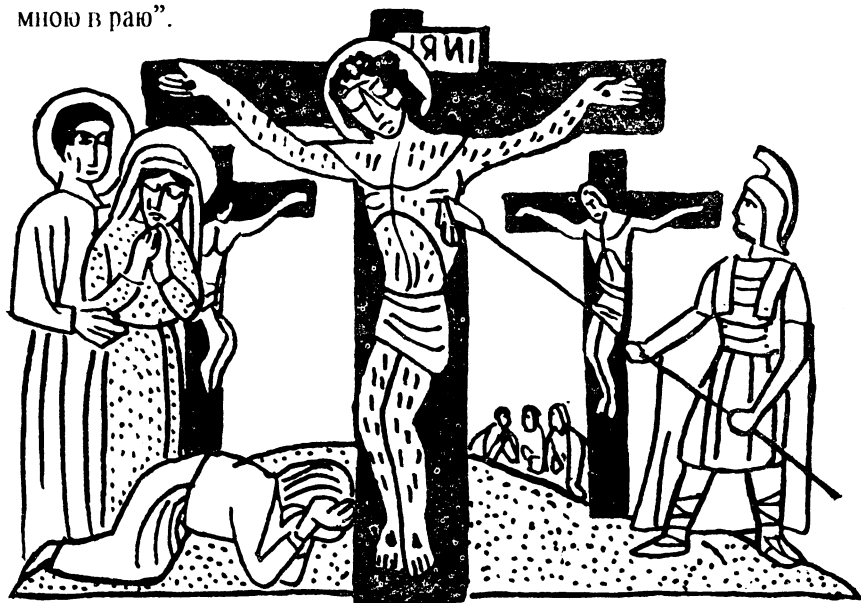
Жовніри поділили між собою його одіж, кидаючи жереб. А товпа стояла і дивилася. Провідники народу були також там і глушилися з нього, кажучи: „Він спасав других, хай спасе тепер сам себе, якщо він Месія, Божий Син!”. Жовніри також насміхалися з нього.

Пилат казав на хресті Ісуса прибити табличку із написом: „Ісус з Назарету – цар жидівський”.

Один із розбійників, розп'ятий з ним, також насміхався з нього і казав: „Якщо ти Месія, спаси себе і нас також”. Але другий розбій-

ник відповів йому: „Чи тобі не сором? Нас правильно засудили за наші злочини, а цей ніякого зла не зробив”. І він сказав до Ісуса: „Пом’яни мене, Господи, як прийдеш у твоє Царство”. Ісус відповів йому: „Обіцяю тобі, що ще поки день сьогодні скінчиться, ти будеш зі мною в раю”.

38. СМЕРТЬ ІСУСА

В полудне темрява настала в цілій країні і тривала ціле пополудне. В тому часі Ісус сказав: „Маю спрагу”. Один із жовнірів, що сторожили біля Ісуса, побіг і взяв губку та вмочив її в оцет; настромив її на довгу тростину і так подав йому пити. Зараз після того Ісус закликав сильним голосом: „Отче, у твої руки віддаю мого духа”. Із тими словами він помер.

Сотник римського війська, що стояв там перед хрестом і бачив, як Ісус помер, сказав: „Цей чоловік був напrawdę Божий Син”. Були там деякі жінки, що здалека дивились; між ними була Марія Магдалина, мати Якова і Йосифа і Саломія, які були з Ісусом, коли він вчив у Галилеї.

39. ПОХОРОН

Коли наближався вечір, прийшов дуже поважний чоловік на ім'я Йосиф з Ариматеї, що був членом найвищої жидівської Ради. Він мав відвагу приступити до римського правителя і просити в нього тіло Ісуса. Пилат здивувався, що Ісус вже помер. Він закликав сотника жовнірів і спитав його, чи дійсно Ісус вже помер. Довідавшись, що це правда, він дозволив Йосифові взяти тіло Ісуса. Йосиф зняв тіло з хреста і овінув його у плащаницю. Він положив його в гріб, викутий у скалі, прикотив великий камінь до входу гробу і відійшов. Жінки бачили, де тіло положили.

40. ВІСТКА БІЛЯ ГРОБУ (ЛУК. 24)

Першого дня в тижні, рано-вранці прийшли до гробу жінки і принесли пахучі олійки, щоб помазати тіло Ісуса. Вони побачили від-

валений камінь від входу гробу. Увійшовши всередину гробу, вони побачили, що тіла Ісуса нема. Вони налякались і не знали, що робити. Нато побачили двох юнаків одягнених в білу одежу, які сказали до них: „Чому ви шукаєте між померлими того, що є живий? Його тут нема. Він воскрес. Пригадайте собі, що він вам сказав, коли був в Галилеї”. Тоді вони пригадали ті слова. Вони повернулись від гробу додому і розказали все те одинадцятьом учням іншим. Але учні не повірили жінкам і думали, що те, що вони бачили, була цілковита несамоовитість чи привид.

41. ІСУС СТІЧАЄ СВОЇХ ПРИЯТЕЛІВ (ІВ. 20)

Того самого дня, коли це сталося, всі учні були в одному домі в Єрусалимі. Вони були у великому страху. Всі двері додому були позамикані. Раптом Ісус став посередині. Він сказав до них: „Мир вам! Не бійтесь, це – я”. Тоді показав їм свої руки і ноги і пробитий бік. Учні дуже владувались, коли побачили Господа.

І ще раз сказав до них: „Мир вам! Як мій Отець післав мене, так я посилаю вас”. Тоді дихнув на них і сказав: „Прийміть Святого Духа. Кому відпустите гріхи, вони відпустяться; кому гріхи задержите, вони задержаться”.

42. ІСУС І ПЕТРО В ГАЛІЛЕЇ (ІВ. 21)

Одного дня Петро і деякі учні пішли ловити рибу. Ісус прийшов до них, коли вони були на березі і вони їли разом. Ісус спитав Петра: „Симоне, сину Йонин, чи ти любиш мене більш ніж оці?” Петро відповів: „Господи, ти знаєш, що я люблю тебе”. Ісус сказав до нього: „Паси мої вівці”. Тоді Ісус вдруге спитав його: „Симоне, сину Йонин, чи любиш ти мене?”. Петро відповів: „Так, Господи, ти знаєш, що я люблю тебе”. Ісус сказав: „Паси мої вівці”. І третій раз спитав його Ісус: „Симоне, сину Йонин, чи любиш ти мене?”. Засмутився Петро, що те саме питання поставлено йому втретє і відповів: „Господи, ти все знаєш, ти знаєш, що я люблю тебе”. Й відповів йому Ісус: „Паси мої вівці”.

43. ІСУС ЗАЛИШАЄ СВОЇХ УЧНІВ (ДІЯН. 1)

Іншого разу був Ісус із своїми учнями і вони їли разом. Ісус сказав до них: „Не відходьте з Єрусалиму. Чекайте на це, що Отець обіцяв вам післати, як то я говорив вам. Іван хрестив людей водою, але за кілька днів ви будете хрещені Духом Святим”.

Його учні питали його: „Господи, чи вже прийшов час? Чи ти відновиш царство Ізраїля?“. Він відповів: „Не ваша справа знати час і день, що їх Отець призначив. Але ви отримаєте нову силу, Святого Духа, що зійде на вас. Тоді ви станете моїми свідками в Єрусалимі, у всій Юдеї і Самарії і справді аж до краю землі“.

Коли він це казав, вони побачили, що він зноситься вгору; тоді хмара закрила його перед їх очима. Коли вони ще дивились на небо, два юнаки, одягнені в білому, несподівано появились їм і сказали: „Мужі галилейські, чому ви стоїте тут і дивитесь на небо? Ісус, який від вас ось став взятий до неба, прийде так само, як ви його бачили відходячого туди“. Тоді учні повернулися до Єрусалиму.

44. ПЕРШІ ХРИСТІЯНИ СПОВНЕНІ СВЯТИМ ДУХОМ (ДІЯН. 2)

В часі жидівських Зелених Свят, учні були разом в тому самому домі. Несподівано почули вони голосний шум, наче подув сильного вітру і звук цей виповнив дім, де вони находились. Щось появилось над ними, що виглядало немов вогнені язики, які розділились і зупинились над головою кожного з них. Тоді вони наповнились Святим Духом і почали говорити різними мовами, як Дух давав їм висловлюватись.

Було тоді багато народу в Єрусалимі з нагоди свята-празника. Вони прибули з різних країв: партяни, мідяни, еламії, мешканці Ме-

зопотамії, Єгипту, Риму і інших земель. Коли вони почули шум, побігли до дому, де були зібрані учні. Деякі питали: „Що сталося?” – а інші казали: „Подивіться, ці люди п'яні!”.

Тоді Петро встав і промовив до них всіх. Він сказав: „Народе Юдеї, і всі ви, що живете в Єрусалимі, слухайте уважно, що я вам скажу. Ні, ці люди не є п'яні, як дехто з вас думає; то ще рано. Те, що сталося, це те, про що пророкував пророк, коли казав: Прийде день, в якому я дам мого Духа для всіх людей... Я виллю мого Духа на моїх слуг. Ізраїльський народе! Слухай, що я говорю! Коли Ісус з Назарету

був між вами, ви бачили його силу у чудах, знаки у дивних його ділах, які Бог робив через нього, і ви це добре знаєте. Ви його засудили на смерть, ви вбили його руками злих людей. Але Бог воскресив його з мертвих, бо неможливо було, щоб він остався тут. Так, браття, Бог воскресив того Ісуса і ми є цього свідками. Нехай знає певно весь ізраїльський нарід. Бог зробив Господом і Месією оцього Ісуса, якого ви розп'яли”.

Почувши це, нарід розжалобився серцем і почав питати Петра і апостолів: „Браття, що нам робити?” Петро відповів: „Вам треба кая-

тись, охреститись і визнати Ісуса Месією, тоді ваші гріхи будуть прощені. Ви також одержите Святого Духа”. Вони повірили, що сказав Петро і охрестились. Того самого дня охрестились три тисячі людей і пристали до апостолів.

